

Můj ideál

Judita Čeřovská

Vypadáš vážně komicky
a s tebou žít mám navždycky,
kde je tvůj mužný půvab, styl,
ač tak se snažíš ze všech sil,
kdeže ty loňské sněhy jsou,
já žasnu nad tvou proměnou
vysoké čelo, hm-hm-hm, češ
jak češ, tu progresivní pleš,
pod křivkou panovačných úst
teď vidím druhou bradu růst.

Divím se, když se dozvídám,
že prý máš jiskru, vtip a šarm?
Za dveřmi necháš všechn švih,
na gauči usneš v pantoflích
a já pak z dlouhé chvíle snad
mohu ti plomby počítat,
tys` byl, ach, člověk by se smál,
můj ideál, můj ideál.

V neděli honíš zajíčky, statečně běháš za míčky,
schováváš břicho, vypneš hrud a hraješ tenis, buď jak buď.
Já myslím na tvůj ischias, jak budeš doma vzdychat zas.
Naštěstí Alpu doma mám a ta tvá záda taky známa pak,
to však už musí být můžem se jít i pobavit.

Jen si dáš dvě, tři na kuráž je z tebe grand a mecenáš
a kdekdo mi tě závidí, škoda, že už nevidí,
jak se ten grand pak promění v manžela v rámci šetření.
Ty's byl, ach člověk by se smál, můj ideál, můj ideál

Kéž by se vrátil onen čas kdy rozechvěl mne pouhý hlas,
hoch jako jedle, samý sval mi lásku věčnou sliboval,
já vím, máš rád své pohodní však kdybychom se dohodli,
nebyl by každý z nás tak sám a netěšil se bůh ví kam,
tak se mi zdá, že nakonec to není jenom moje věc.

Kdyby snad jiný měl mě rád, říkám ti kdyby, možná, snad...
Byť se mi líbil sebevíc, je proti tobě pouhé nic,
vždyť přes ty velké slabiny jsi ty, můj drahý, jediný.
Jsi jaký jsi a budeš dál:
můj ideál, můj ideál.